

# CURIERUL JUDICIAL

DOCTRINA — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: PETRE BORS  
ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ  
PROPRIETAR: I. S. CODREANU

## ABONAMENTUL

Considerând că în momentul de față, când se apropie sărbătorile de iarnă, este de interes pentru publicul nostru să știe că abonamentul acestui ziar este în vigoare și că se poate subscrie în orice timp. Pentru străinătate se adăugă portul.

## REPRODUCȚIA INTERZISĂ

## REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘTI  
91 — Oheul Dămbovitelor — 91  
Vis-à-vis de Palatul Justiției  
Un număr vechiu 2 Lei

**Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.**

## SUMAR

**Cambia subscrisă în alb este nulă ca cambie, de C. N. Toneanu.**  
**Jurisprudența Română.**  
Inalta Curte de Casație și Justiție, secțiunile unite:  
**Recursul Nicu Alexandrescu.**  
Idem, secția II: N. Procopesci, sequestru județar al succesiunii Marghioala Procopie Canuși cu Chr. L. Zerlendi.  
Tribunalul Ilfov, secția III: Alexandrina Cornescu cu Eufrosina C. C. Dobrescu, în calitate de tutore a minorilor săi copii.  
Idem: Milan Dumitrescu, cu Primăria Capitalei.  
Tribunalul jud. Suceava: V. Lei, cu Saffa Ioan a Lucă.  
Tribunalul jud. Tecuci: Ansover Ciocă cu Ina Tomescu  
**Jurisprudența străină:**  
Curtea de Apel din Paris, secția III  
**Informațiuni.**

## Cambia subscrisă în alb este nulă ca cambie

Art. 270 cod. comercial arată că sunt condițiunile esențiale ale cambiei, iar lipsa oricăreia din aceste condițiuni face ca cambia să nu existe cu efectele ei speciale atribuite de legiuitorul comercial, conform art. 273 același codice.  
Cu toate acestea cestiunea cambiei subscrisă în alb, a dat naștere la controverse. S'a susținut că o cambie subscrisă în alb, presupune un mandat tacit dat primitorului poștei de a o umple după plăcerea sa, destul ca în momentul când el se servea de poșta înaintea justiției ea să fie umplută, în cât să conțină toate condițiunile prevăzute de art. 270. În acest sens s'a pronunțat și Curtea

de apel din Galați s. II, prin decisiunea No. 34 din 1 Octombrie 1896.

Este sau nu justă această soluțiune?  
Se poate considera că adevăratele cambii, atunci când la emisiunea lor lipsesc condițiunile din art. 270, cas numai în care legiuitorul le-a atribuit calitatea și efectele speciale ale cambiei? Sau trebuie să zicem că aceste condițiuni esențiale trebuie să fie examinate în momentul când s'a servit de ele, presupunându-se un mandat tacit de a se umple?

A se considera în cestiunea aceasta, un mandat tacit dat celui ce primește poșta, de a o putea umple, este a trece peste principiile de justiție, pe cari legea le prescrie în mod formal și sub pedeapsă de nulitate.

În adevăr, art. 270 cod. com., stabilește ce este cambia, și cari sunt condițiunile esențiale ce trebuie să le conțină. Legea nu explică, dacă cambia trebuie să conțină acele cerințe în momentul în care se remite, sau în momentul în care se produce în justiție, sau se serve de ea; și prin urmare toată pentru că lipsește o asemenea explicațiune, trebuie să deducem că trebuie să o privim în momentul când se remite primitorului, pentru că a remite un titlu în alb nu înseamnă remiterea unei cambii, tocmai pentru că titlul în alb este lipsit de condițiunile cerute de lege. Dacă legiuitorul ar fi vrut să recunoască subscrierea cambiei în alb spre a se umple dupe voe de altul, de sigur ca ar fi dispus altfel. Cambia produce efecte speciale, și deci trebuie

privită cu rigurozitate, spre a se evita fraudele și înșelătoriile, precum și abuzurile creditorilor ne-sătioși și exigenți. Legea a crezut în interesul comerțului ca să dea cambiei efecte speciale, însă să fie completată cu toate cerințele ei, și de aceea prin art. 273 prescrie ea lipsa uneia din condițiile cerute pentru cambia exclude calitatea și efectele speciale ale cambiei, alară de efectele ordinare ale obligațiunei. Deci atunci când se emite o poliță, careia îi lipsește condițiunile legii, nu poate să fie vorba de o cambie adevărată, căci dacă ar fi astfel atunci arbitrarul ar fi limitat și periculos.

Preținsul mandat făcut de a umple cambia în alb este o absurditate, de ore ce ar echivala cu mandatul de un contractant ar conferi altuia de a forma el singur contractul. Or dupe codicile comerciale în vigoare cambia este un act formal, în cărui esență nu depinde de substanța afacerii, ci se constituie prin cerințele exterioare și materiale stabilite de art. 270 și 271, așa că în lipsa uneia din acele cerințe, nu există contract cambiar; deci este absolută necesitatea juridică și rațională ca toate cerințele esențiale să fie scrise în cambie când ese din mână trăgetorului sau emitentului, alt fel s'ar da facultatea primitorului de a constitui el singur contractul cambiar. Nu este tot astfel când cambia a devenit perfectă în condițiunile legii. Atunci se înțelege că posesorul poate să o transmită prin gir cu simpla icalitură, unui terțiu, ca acesta să dispue de filu cum i va plăcea; și de aceea codicile de comerț admite girul în alb și facultatea pentru terțiu de a l umple (art. 279), însă nu a permis nici a putut vre-o dată să consimtă la cambie în alb. (Casajia Ital. din Palermo 15 Sept. 1896; *Dritto comerciale* vol. XIV, fascicula 6, pag. 883; în acest sens Curtea de apel Bucaresti s. I, din 3 Aprilie a. c.; *Dreptul* No. 44 din 6 Iunie 1896).

C. N. Toneanu.

**JURISPRUDENȚA ROMANA**

**INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTITIE**

Președenția D-lui C. E. SCH'NA, Prim-Președinte

Audiența de la 21 Noembrie 1896

Cumul de delictate sau crime. — Cestiune de fapt. — Dacă cestiunea de a se ști dacă o seriă de fapte im-

putate unui inculpat constituiesc delictate sau crime distincte sau una și aceeași crimă sau delict, este o cestiune de fapt, și dacă să poate propune pentru prima oară în casatie.

Cestiunea de a se ști dacă mai multe fapte delictuoase imputate unui acusat constituiesc mai multe delictate sau crime distincte, una de alta, sau dacă această continuitate de fapte săvârșite într'un anume scop determinat, constituiesc una și aceeași crimă sau delict, este o cestiune de fapt, de atributul suveran al instanțelor de fond, și nu poate fi propusă pentru prima oară în casatie.

No. 5796. — Răspins recursul făcut de Nicu Alexandrescu contra deciziunii cu No. 24/96 a Curții cu jurați din județul Covurlui.

S'a citit raportul făcut în cauză de d. consilier D. Hântescu.

S'a ascultat pe avocatul general D. M. în conclusioni; i

Curtea deliberând. — Presedenția D-lui N. M. A. în conclusioni. — Asupra motivului de casare ridicat din oficiu de curte:

Dacă erimile ce se impută recurentului Nicu Alexandrescu se pot considera ca o continuitate de erime sau ca crime distincte și prin consecință dacă art. 40 este bine aplicat.

Având în vedere că din procesul-verbal de audiență și din deciziunea supusă recursului rezultă că recurentul Nicu Alexandrescu, zis și Vasile Gavrilă Manea, zis și Ghiță Ionescu, a fost trimis de Camera de punere sub acușatiune a Curții de apel din Galați, în judecata Curții cu jurați din județul Covurlui, pentru că în seara de 2 Noembrie 1895, fiind prins în Galați ca hănuit a fi autorul mai multor erime și delictate, spre a scăpa a tras un foc de re-olver asupra sub-comisarului Egumenide care l arestate, și fugind pe stratele orașului și fiind urmărit a tras focuri de revolver asupra căpitanului N. Haldău, și asupra sergenților D. Budisteanu și Stanciu Manolache, cari s'au încercat să l prindă;

Că aceste fapte comise de recurent au fost considerate de Camera de punere sub acușatiune ca o seriă de crime distincte una de alta, prevăzute și pedepsite de art. 225, 234 ultimul alineat din codul penal, combinate cu art. 38 alin. 2 și 40 acelaș cod;

Având în vedere că din procesul-verbal de audiență se constată că președintele Curții cu jurați, în conformitate cu art. 361 din procedura penală, a pus juraților cestiunile astfel cum rezultă din deciziunea Camerei de punere sub acușatiune și din actul de acușatiune, fără ca recurentul să ridice vre-o obiecțiune asupra modului cum aceste cestiuni au fost puse;

Considerând că cestiunea de a se ști dacă mai multe fapte imputate unui acusat constituiesc mai multe crime distincte una de alta, sau dacă această continuitate de fapte săvârșite într'un anume scop determinat, consti-

tuese una și aceeași crimă, este o chestiune de fapt, a cărei rezolvare și apreciere este lăsată judecătorilor fondului.

Că într-o cauză recurentul nu a ridicat nici o obiecțiune în privința modului cum Camera de punere sub acuzare a calificat faptele pentru care densul fusese tradus în judecată, precum și în privința modului cum chestionele au fost puse juraților, o asemenea obiecțiune numai poate fi propusă de a dreptul înaintea Curții de casație.

Considerând că de altminterea, din procesul-verbal de audiență, se constată că formele de procedură au fost păzite și legea bine aplicată.

Că astfel fiind, recursul de față călă a se respinge ca neintemeiat.

Pentru aceste motive, în unire cu d-l procuror general respinge, etc.

**INALTA CURTE DE CASAȚIE, SECȚIA II**

Audiența de la 13 Noembrie 1896

Președinția D-lui N. MANDREA, Președinte

N. Procopescu, sequestru judiciar al succesiei Marghioala  
Procopie Canuși cu Christofi L. Zerlendi

Sequestru judiciar. — Cări sunt puterile sale când a fost numit fără specificare a atribuțiilor și drepturilor conferite. — Dacă în asemenea caz poate sta în judecată fără o autorizațiune specială a tribunalului.

Sequestrul judiciar numit fără specificarea atribuțiilor și drepturilor conferite, nu are decât dreptul de a administra spre a conserva atare avere care a fost numit sequestru judiciar.

El nu poate dar sta în judecată decât printr-o autorizațiune specială dată de tribunal.

Deciziunea 253/96. — Casată deciziunea Curții de apel din București, s. II cu No. 35/96 dată în procesul dintre N. Procopescu cu Chr. L. Zerlendi.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier Al. Ghiță.

S'a ascultat: D-nii Dișescu și Ghiță, avocații recurentului N. Procopescu, în dezvoltarea motivelor de casare și d-nii V. Lascar și Rioșianu, avocații intimatului Cr. L. Zerlendi, în combateri.

Curtea deliberând,  
Asupra motivului al IV-lea de casare:

Violarea art. 1632 și urm. c. civ. într-o cât Curtea ne-a considerat, că de și fără autorizațiune specială din partea tribunalului, am avut capacitatea de a răspunde și sta în instanță, în acțiunea intentată de d-l Zerlendi în contra succesiei.

Având în vedere deciziunea supusă recursului, prin care, recurentul N. Procopescu, este obligat în calitate de sequestru judiciar al succesiei Marghioala Procopie Canuși, a plăti intimatului, din acea succesiune, suma de douăzeci de mii lei în virtutea unei cambii.

Considerând că Curtea de apel spre a îndritui sequestrul judiciar, a răspunde la acțiunea intentată de

un al treilea, pentru a se recunoaște o creanță contra mostenirei, declară că sequestrul judiciar are dreptul, căci el e mandatar, și ca mandatar având dreptul a intenta acțiune el ar avea și dreptul de a sta în judecată spre a apăra succesiei contra unei pretenții a unuia al treilea;

Că astfel Curtea, ca să îndrituiască pe sequestru a sta în judecată, nu se întemeiază pe puterile conferite anume de tribunal sequestrului când a fost numit, nu se întemeiază asemenea pe considerația că, a apăra în condițiile arătate ar fi un simplu act de simplă administrare spre a conserva, ci pe întinderea drepturilor sequestrului judiciar de la lege și conform art. 1632 c. civ.

Considerând că sequestrul judiciar numit fără specificare a atribuțiilor și drepturilor conferite, nu are decât dreptul de a administra spre a conserva; că din acest punct de vedere el n'are în sine dreptul de a intenta acțiuni sau de a răspunde la o acțiune, fiind că această nu însemnează a administra spre a conserva; că dacă sequestrul judiciar chiar în urma numelui și în fapt unei împrejurări neprevăzute poate a se adresa la tribunalul care l'a numit, spre a-i conferi sau specificarea care cași drepturi necesare după împrejurări, și dacă tribunalul poate conferi și drepturi unui sequestru foarte variu, însă fără această conferire anume din partea tribunalului nu poate fi admis ca sequestrul să exercite drepturi nerecunoscute; că într-o cauză nu se constată de Curtea de apel, că sequestrul s'ar fi conferit drepturi de asta în judecată, fie din marea lui, fie în urmă ei Curtea n'are recunoscut facultatea, aceia numai în virtutea principiilor, aceasta constituie o violare a art. 1632 c. civ.; că astfel motivul fiind întemeiat decizia Curții urmează a fi casată.

Pentru aceste motive, Curtea, casază

**TRIBUNALUL JUDEȚULUI ILFOV, SECȚIA II**

Audiența de la 9 Noembrie 1896

Președinția D-lui A. MAVRODIN, Președinte

Sentința civilă No. 607

Alexandrina Cornescu cu Eufrosina C. C. Dobrescu, în calitate de tutoare, a minorilor săi copii.

Autoritatea lucrului judecat. — Cări hotărâri constituie lucru judecat. — Dacă o hotărâre atacată cu recurs poate constitui, înainte de judecarea recursului, lucru judecat.

Numai hotărârile rămase definitive, cari n'au fost atacate pe calea recursului în casațiune, sau cari fiind atacate pe această cale, au fost menținute prin respingerea recursului, pot fi invocate ca constituind lucru judecat.

S'a ascultat: D. avocat C. Ticu-Ștefănescu, din partea apelantei Alexandrina Cornescu, precum și d. avocat Teclu, din partea intimatei Eufrosina C. C. Dobrescu.

S'a ascultat d. avocat Teclu, care a ocupat foto-

liul ministerului public, fiind interesé de minori în cauză, în concluziuni.

Tribunalul deliberând.

Având în vedere apelul făcut în termen de Alexandrina Cornescu contra cărtei de judecată No. 1313/96 pronunțată de d. judec. ocolului II din București;

Având în vedere că prin acea sentință s'a respins acțiunea d-nei Alexandrina Cornescu care reclama de la d-na Eufrosina Dobrescu, tutricea minorilor sei copil, renta de 60 lei pe lunile Decembrie 1895 și până la Iunie 1896 inclusiv sau 420 lei în total, rentă lăsată prin testamentul decedatei Eleonora Natuleanu al cărei legatar universal a fost tatăl minorilor, defunctul C. C. Dobrescu;

Având în vedere că motivul pe care se rezază cartea de judecată No. 1313 pentru a respinge cererea d-nei Cornescu este că ar fi lucrul judecat în cauză prin o altă carte de judecată No. 917/96 pronunțată de același judecătorie între aceleași persoane și asupra aceluiași obiect;

Având în vedere că din dosarul No. 996/96 a judecătoriei ocolului II București în care se află sentința 917/96 menționată se constată în fapt că d-na Cornescu a cerut ca d-na Dobrescu în calitate de tutoare a minorilor sei copil să fie condamnată a plăti renta de 60 lei lunar pe timpul de la 1 August 1895 până la 1 Decembrie 1895 — iar prin acțiunea de față cere aceiași rentă însă pe lunile următoare până la 1 Iulie 1896 — întemeindu-se în ambele acțiuni pe un testament al defunctei Eleonora Natuleanu care a instituit legatar universal pe C. C. Dobrescu cu obligațiune de a servi d-nei Cornescu câte 60 lei lunar;

Având în vedere că prin cartea de judecată No. 917 s'a respins cererea d-nei Cornescu pe motiv că prin formă testamentului pe care se sprijinea, tutu iar mai avea dreptul la acea pensie din momentul morții lui C. C. Dobrescu și astăzi se sustine că acea carte de judecată fiind pronunțată cu recurs a dobândit autoritatea lucrului judecat și deci d-na Cornescu nu ar mai putea cere aceiași rentă de și pe alte luni, întrucât există o hotărâre care a discutat și tranșat asupra dreptului însuși la acea pensie;

Considerând că prin dosarul acestui tribunal No. 1842/96 se constată că s'a făcut recurs contra cărtei de judecată No. 917/96;

Având în vedere că de și în cazul de față există în adevăr cele 3 condițiuni care constituie autoritatea lucrului judecat, adică: identitate de persoane, de obiect, și de motiv juridic pe care se întemeiază ambele acțiuni, că însă cesțiunea de rezolvit este aceea de a se ști dacă cartea de judecată No. 917, atacată cu recurs în termen poate avea această autoritate de lucru judecat;

Considerând că principiul înscris în art. 1200, 1202 c. civ. al autorității lucrului judecat este întemeiat pe

presumpțiunea de adevăr ce trebuie să o aibă hotărârea rămasă definitivă fără de care ordinea socială ar fi în veci turburată prin reînnoțirea proceselor fără sfârșit;

Considerând că această presumpțiune de adevăr nu poate fi atribuită de cât sentințelor definitive căci legiuitorul fiind seamă de eroarea posibilă a judecătorilor a înființat în acest scop diferite grade de jurisdicțiune, apelul ca o cale ordinară de retractare iar recursul în casatiune și revizuirea ca mijloace extraordinare;

Considerând că conform procedurii civile o hotărâre este definitivă atunci când a devenit executorie după ce s'a uzat de opozițiune și apel sau s'a lăsat a curge termenile utile pentru a întrebuița aceste mijloace de retractare, că însă presumpțiunea juri et de jure înscrisă în art. 1200 și 1202 c. civ. rezultă nu din faptul că hotărârea a devenit executorie, dar din aceea că nu ar mai fi revocabila pe nici o cale neordinară, fie extraordinară, căci pe cât timp se mai poate reforma nîg nu este nevoie a se invoca acest principiu a autorității lucrului judecat întrucât însuși legea permite ca cele constatate și stabilite prin o hotărâre să fie controlate și anulate prin alta a unei instanțe superioare;

Că de alminterea cartea de judecată No. 917/96 a și fost retractată prin sentința No. 1842/96 a acestui tribunal care a judecat ca instanță de recurs;

Că dar în specie nu poate fi invocată autoritatea lucrului judecat;

Considerând că în fond d-na Cornescu cere plata pensiei de 60 lei pe lunile Decembrie 1895 și celelalte luni următoare până la Iulie 1896 sau în total 420 lei în temeiul unui testament lăsat de defuncta Eleonora Natuleanu, care înstituind legatar universal pe C. C. Dobrescu și-a pus însărcinarea de a plăti o rentă de 60 lei lunar d-nei Alexandrina Cornescu cât timp va trăi;

Considerând că din citirea acestui testament rezultă fără îndoielă intențiunea testatorului de a face să se plătească d-nei Cornescu cât timp va trăi pensia lunară menționată, că întrucât C. C. Dobrescu a primit succesiunea fără rezervă urmează că și moștenitorii sei sunt obligați la acea sarcină care nu poate înceta de cât o dată cu moartea d-nei Cornescu, aceasta fiind voința testatorului;

Că dar așa fiind acțiunea d-nei Cornescu este întemeiată și de moștenitorii lui C. C. Dobrescu reprezentată prin tutricea lor legală urmează să se condamne la plata pensiei de 60 lei datorită pe 7 luni de la 1 Decembrie 1895 până la 1 Iulie 1896 sau în total 420 lei.

Pentru aceste motive, redactate de d. judecător Em. Miculescu.

Admite apelul, etc.  
(ss.) A. Mavrodin, Em. Miculescu, Lupașcu.

## TRIBUNALUL JUDEȚULUI ILFOV, SECȚIA II

Audiența din 29 Octombrie 1896

Președinția D-lui A. MAVRODIN, Președinte

Sentința penală No- 1103

Milan Dumitrescu cu Primăria Capitalei

Contravențiune. — Cântare vechi. — Cântare noi.

Când există contravențiune. — Dacă negustorul ce s'a servit cu un cântar vechiu se poate condamna ca contravenient când nu se dovedește existența unui regulament relativ la schimbarea formei cântarelor.

Sunt considerați ca contravenienți acei cari vor călca regulamentele făcute după lege de către puterea administrativă sau autoritatea comunala.

Ast-fel nu se pot considera ca contravenienți negustorii ce se servă de cântare vechi, când nu se dovedește existența unui regulament relativ la schimbarea formei cântarelor.

S-au ascultat d-l avocat Mache Solomonescu, care a asistat pe apelantul Milan Dumitrescu, precum și d-l avocat G. Clinceni din partea Primăriei Capitalei.

Tribunalul deliberând,

Asupra apelului făcut de Milan Dumitrescu în contra cărții de judecată cu No. 352/96 a judecării Ocolului București.

Având în vedere concludsiunile d-lui procuror și susținerile părților.

Având în vedere că din lucrările aflate în dosarul cauzei se constată că apelantul Milan Dumitrescu este dat judecăței pentru faptul că se servește în comerțul său cu cântar esit din us.

Având în vedere că inculpatul recunoaște în instanță că se servește cu un cântar vechiu însă conform regulamentelor existente pentru măsuri și greutăți.

Considerând că după dispozițiunile art. 385 c. p. al. 9 sunt considerați ca contravenienți acei cari vor călca regulamentele făcute după lege de către puterea administrativă sau autoritatea comunala.

Considerând că așa-zis în instanță nu se dovedește cu nimic existența unui regulament relativ la schimbarea formei cântarelor, că prin urmare neexistând, un asemenea regulament apelantul Milan Dumitrescu nu este culpabil de contravenția ce i se impută.

Considerând că chiar de s'ar dovedi existența unui asemenea regulament totuși contravenientul urmează a fi apărât de ori-ce penalitate de oare-ce procesul-verbal în virtutea căruia este dat judecății este nul nefiind aprobat de primar sau de ajutorul de primar conform legii comunale și regulamentului pentru măsuri și greutăți art. 47.

Că ast-fel fiind apelul făcut de inculpatul Milan Dumitrescu este întemeiat în totul și ca atare călca a se admite și a se reforma în totul partea de judecată apelată.

Pentru aceste motive, ascultând pe d-l procuror B. Catargi, în concludsiuni, admite apelul făcut de Milan Dumitrescu și-l achită.

(ss) A. Mavrodin, Em. Miclescu, C. D. Anghel.

## TRIBUNALUL JUDEȚULUI SUCEAVA

Audiența de la 15 Noembrie 1896

Președinția D-lui AL. RADIAN, Președinte

V. Let cu Saffa Ion a Lucăi

Căsătoria. — Ce era căsătoria sub codul Calimach. — Ce se cerea pentru efectuarea căsătoriei. — Dacă era trebuința de vre-o redactare de act de căsătorie.

Căsătoria. — Probă. — Cum se putea proba căsătoria sub codul Calimach. — Probă testimonială.

Legitimatiune. — Dacă copiii naturali se puteau legitima sub codul Calimach prin căsătoria subsequentă a părinților lor. — Dacă părinții erau obligați să declare la căsătorie că legitimează pe copiii lor născuți înainte de căsătorie.

1) Subt codul Calimach căsătoria era privită numai cu un act religios, pentru care nu se cerea nici o redactare de act „ad solemnitatem” ast-fel că în afară de împedcări, pe care le punea religiuinea saii ordinea publică, era destul consimțimentul părților și bine cuvântarea părinților și a reliquinei pentru efectuarea căsătoriei.

2) Subt codul Calimach, căsătoria se putea proba prin ori-ce mijloc de probatiune, așa că proba testimonială era admisibilă.

3) Subt codul Calimach legitimatiunea copiilor naturali se putea face prin căsătoria subsequentă a părinților lor până a fi trebuința de o declarațiune expresă a părinților la căsătorie cum că legitimează pe copiii lor născuți înainte de căsătorie.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere apelul făcut în termen de V. Let contra cărții de judecată No. 530 dată de judele Ocolului Fălcieni la 21 August a. c. prin care s'a admis acțiunea intențată de Saffa Ion a Lucăi, condemnându-se a delasa în stăpânirea ei una casă cu loc renisă după def. Doroftei Acsinti, mort fără copii.

Având în vedere că din actele prezentate și din susținerile părților se constată că imobilul menționat a fost la lui Doroftei Acsinti și de la care în urmă și pe când se găsea în viață a trecut în proprietatea Ecaterinei Pruteanu care se prefinde a fi fost sica lui Doroftei Acsinti și de la aceasta în urmă a trecut la fiică-sa Elena căsătorită după V. Let; că apelantul având din această căsătorie un copil numit Constantin, mort în urma mamei sale, această casă a trecut prin succesiune în posesiunea și proprietatea lui.

Având în vedere că atât la prima instanță cât și așa-zis în apel intimată Saffa V. a Lucăi, sora lui Doroftei Acsinti, susține că Ecaterina Pruteanu, de la care apelantul în ordinea succesiunii deține acest imobil, nu a fost fiică legitimă a lui Doroftei Acsinti, de oare-ce era născută mai dinainte și din alt tată, atunci când Doroftei Acsinti s'a căsătorit cu Ioana nuna Ecaterinei Pruteanu.

Având în vedere că atât căsătoria lui Doroftei Acsinti cu Ioana, nuna Ecaterinei Pruteanu, cât și năsterea acesteia a avut loc sub imperiul codului Calimach și acle de pe registrele stărei civile pentru constatarea lor lipsea;

Având în vedere că în codul Calimach căsătoria este privită numai ca un act religios, pentru care nu se

cere nici o redactare de act «ad solemnitatem»; că, în afară de împedcări pe care le pun religionea sau ordinea publică, era destul consimțimentul părților și bine-cuvântarea părinților și a religiei (art. 63, 73, 77, 114 cod. Calimach) că în ce privește proba art. 115 cod. Calimach stabilește juridica presumpție, că căsătoria este legitimă și nu poate fi contestată ca nelegiuită, adică ca făcută contra unei împedcări, de cât cu document public sau privat vrednice de credință «într'o asemenea întâmplare... ne mai având «putere de dovadă... unilă mărturisire a ambilor «insoțiți... caz în care nu este erlat a se da jurament soților»;

«Că ast-fel fiind starea legistafei ori-ce mijloc de probă este permis pentru a dovedi căsătoria»;

«Având în vedere că conform acestor principii pentru dovedirea atât a căsătoriei lui Doroftei Acsinti cu Ioana mama Ecaterinei Pruteanu, cât și pentru dovedirea că Ecaterina Pruteanu a fost fca lui Doroftei Acsinti s'a admis proba testimonială, că din arătările martorilor ascultați Gostache Ioanovici Dum. Toader și Costache Stiefăniu se stabilește că Doroftei Acsinti a fost căsătorit cu Ioana, mama Ecaterinei Pruteanu, după ce trăise cu densa doi sau trei ani necununati; că Ecaterina Pruteanu, de si născută mai înainte de a se fi efectuat căsătoria lui Doroftei Acsinti, este însă copila lui Doroftei în timpul cât a trăit necununat cu Ioana, mama acesteia îngrijindu-se în timpul vieții;

«Având în vedere că arătarea acestor martori trebuie a se lua ca cea mai adevărată pentru că se confirmă și prin actul de căsătorie al Ecaterinei Pruteanu în care Doroftei Acsinti, fiind în viață, subscrie ca părinte al ei, si din certificatul școlii primare de fete No. 1, din care se vede că Ecaterina Pruteanu a fost dată la școală de Doroftei Acsinti în anul 1853, declarându-se de părinte corespondent»;

«Având în vedere că atât din arătările acestor martori și din actele enumerate se dovedește că Ecaterina Pruteanu este fca lui Doroftei Acsinti, născută în concubinaj cu Ioana, care a devenit soția sa legitimă prin căsătoria ce a avut loc în urmă, căsătorie pe care o confirmă și chiar martorii intimatai că Ecaterina Pruteanu în tot timpul vieții lui Doroftei Acsinti a presintat-o în lume ca copila sa, îngrijind-o și dând-o la școală ca părinte al ei;

«Având în vedere că în codul Calimach (art. 216) legitimațiunea se poate face prin căsătorie în urmă, părinților, fără însă a se pune dacă părinte sau nu o declarație expresă, omisiune din neabogare de seamă și care nu în drept este a se spune că este o îndreptare de la principiile de drept roman, unde căsătoria subsequentă a părinților operează legitimațiunea de drept, fără nici o declarație de intențiune;

«Având în vedere că în specie constatându-se că Ecaterina Pruteanu a fost fca lui Doroftei Acsinti, prin succesiune a verei ce a rămas de la tatăl său a trecut la fca sa Elena, care pe al cărei copil ra moștenit aparținând prin urmare intimatului ca rudă colaterală a lui Doroftei Acsinti, se găsește depărtată de la succesiune de către rudel în linie directă;

Pentru aceste motive.

Admite apelul... reformă cartea de judecată...

și respinge ca nefondată acțiunea intentată de Saffa I. a-Lucaș.

(s) Al. Radian, Eag. Singureov.

**Osebită socotină**

Sub-veniatul judecător de sedință

«Având în vedere apelul lui V. Let contra cărtei de judecată No. 530/96 a judeului de ocol Fălliceni, prin care admitându-se reclamațiunea Saffei I. a Lucaș, se obliga pe V. Let a lăsa în stăpanirea numitel casa cu locul rămas după def. Doroftei Acsinti»;

«Având în vedere că obiectul reclamațiunii Saffei I. a Lucaș este revandicarea unei case cu loc din Fălliceni, avere a def. Doroftei Acsinti, pe care V. Let ar stăpani-o fără de nici un drept și care i sar cuveni ei ca soră a defunctului și unica lui moștenitoare»;

«Având în vedere că apelantul, atât la prima instanță cât și înalțea tribunalului opune, ca casa cu locul ce se revendică de intimată i vine lui prim moștenire de la def. seu fid. Constantin, a căruia muma, Elena, era fca Ecaterinei Pruteanu, fca și aceasta a def. Doroftei Acsinti»;

«Că intimată a Lucaș, contestând calitatea Ecaterinei Pruteanu de fca legitimă a def. Acsinti, apelantul, pe lângă actele ce exhiba în instanță, a propus și proba cu martori, probă care s'a admis de tribunal prin jurnalul No. 3109 din 29 Octombrie 1896

«Având în vedere că de si în adevăr din actele exhibate și arătările martorilor ascultați sub jurământ în sedința tribunalului de astăzi se constată că def. Doroftei Acsinti a trăit căni-va ani necesarilor cu o femeie Ioana, care era în serviciul lui Matei Ioneseu din Fălliceni, că Ioana în acel timp avea și o fată Ecaterina și că Acsinti, căsătorindu-se în urmă cu Ioana, a tratat pe acea fată ca pe fca sa, dând-o și înscriind-o la școală sub numele său și la măritișul ei cu Const. Pruteanu consimțind el ca tată»;

«Având în vedere, apoi că de si în adevăr, Ecaterina Pruteanu, fiind născută sub legea veche, proba filiațiunei, conform principiului neretroactivității legilor în asemenea materie, trebuie să se facă după lege în vigoare în momentul năsterei ei»;

«Că, sub legea veche, filiațiunea se putea dovedi prin martori, fără de nici o restricțiune și tot odată că copiii născuți din ileguita din vedea războiană și în alegiții prin ea din urmă sa veisita căsătorie a tatălui «cu numii lor», de asemenea fără îndeplinirea vre-unei formalități»;

«Având însă în vedere, pe de o parte, că din depunerile martorilor ascultați nu rezulta în mod neindoiș că Ecaterina Pruteanu ar fi fca din relațiunile lui Doroftei Acsinti cu mama ei de pe timpul concubinajului lor, pentru că Acsinti este fi putut legitima prin căsătorie sub-sequentă cu această mami, pe când numai singur martorul G. Ioanovici, abnuță că Ecaterina Pruteanu ce făcută de Doroftei Acsinti, cu soția sa înainte de a se «numa» martorii Dum. Toader și C. Stiefăniu, declară că Ioana a avut o fată, Calrina sau Catrina, în timpul cât a trăit necununată cu Doroftei Acsinti, iar martorii D. Gorschi și Toader Gușă precisează faptul, declarând că Ioana, când a venit de la Harlop la Fălliceni, când

...

deci s'a dat în relațiuni cu Acsinti, avea deja pe Ecaterina și că Acsinti nu le-a spus că aceea fată ar fi a lui, — și acești martori sunt mai în măsură de a cunoaște adevărul, ca unii ce au fost pe acel timp camarazi de serviciu cu Doroftei Acsinti;

Având în vedere, pe de altă parte, că dacă, din recunoașterea lui Doroftei Acsinti în actul de căsătorie din 1872 al Ecaterinei cu Const. Pruteanu, din modul cum Acsinti, cât a fost în viață, a tratat pe Ecaterina, ar putea rezulta pentru ea o posesiune de stat constantă de fiică a def. Acsinti, această posesiune de stat nu poate fi invocată cu succes, aici, sub legea veche nevizând posesiune de stat pentru dovedirea filiațiunii, ar fi să se atace principiul neretroactivității legilor admitându-se asemenea dovadă;

Având în vedere, în fine, că dacă ar fi să se considere actul de căsătorie a Ecaterinei, singur, și în el să se găsească proba că Ecaterina este fiică lui Doroftei Acsinti, această probă încă n'ar putea servi la nimic, căci, constatată fiind că Ecaterina era născută când Acsinti s'a căsătorit cu muma ei și Acsinti recunoscând-o posterior căsătoriei — deja sub imperiul legii noi — această recunoaștere nu i-ar da dreptul a culege moștenirea lui Acsinti;

Că dar astfel fiind și pe căia vreme apelantul V. Let nu poate stabili cu nimic filiațiunea Ecaterinei Pruteanu, autoarea sa, și deci dreptul acestia în moștenirea lui Acsinti, el cată a restitui intimatului Saffa I. a Lucal, soră cu Acsinti și unica lui moștenitoare, locul cu casa rămas de la Acsinti și pe care Acsinti i l'avea deșințat, fără de nici un drept.

Pentru aceste motive sunt de părere de a se respinge apelul lui V. Let și a se menține cartea de judecată apelată.

(ss) G. Străjescu.

**TRIBUNALUL JUDEȚULUI TEHUĆI**  
Sedința din 15 Octombrie 1896

Președinția D lui D. A. DONICI, Președinta

**Apel** — Unde trebuie adresat apelul. Carte de judecată. — Dacă declarațiunea de apel adresată direct judecătorului, iar nu tribunalei, e regulată făcutii Art. 326 procedura civilă. — Art. 92 legea judecătorilor de pace.

Declarațiunea de apel, în materie civilă, trebuie făcută la instanța ce este chemată a judeca apelul. Astfel o declarațiune de apel în contra unei cărți de judecată, propunțată de un judecător în materie civilă, adresată indirect judecătorului de pace iar nu tribunalei, este nerăgulată. Deoarece în legea specială a judecătorilor de pace reglementând dreptul de apel în materie civilă, nu a derogat de la regulile dreptului comun stabilite de procedura civilă.

Tribunalul deliberând

Având în vedere apelul interjetat de Nistor Cincu în contra cărții de judecată cu No. 802 din 1896 pronunțată de judelede pace al ocolului Tecuci;

Având în vedere cererea făcută de avocatul intimatului Tomescu, dar a se declara apelul inadmisibil, ca nerăgulat făcut fiind adresat direct judecătorului de ocol; — Având în vedere, ca în specie, apelantul Cincu, a făcut declarațiunea sa de apel prin petiția înregistrată la No. 5202 din 25 Iulie a. c., direct către judecătorul de pace din Tecuci;

Considerând că tribunalul de județ, judecând ca Curtea de apel alacerile venite în apel de la judecătorii de ocol, apoi conform art. 326 proc. civ. declarațiunile de apel urmează a fi adresate către tribunal, iar nu către judecătorii de pace. Că, actuala lege a judecătorilor de pace, reglementând dreptul de apel în materie civilă (art. 92), prin nicio dispozițiune n'a derogat de la dreptul comun aplicabilă declarațiunilor de apel art. 326 proced. civ.; Că acolo, unde legiuitorul a voinț să facă vr'o derogățiune, s'a exprimat formal astfel este cazul declarațiunii de apel în materie penală cât și a declarației de recurs atât în materie penală cât și în materie civilă unde prin articolele respective 76 și 98, a acordat părților facultatea de a declara apelul sau recursul fie la judecătoria, fie la tribunal, pe cât timp în materie civilă, n'a dispus nimic unde trebuie să se facă declarațiunea de apel, ceea ce denotă că n'a înțeles să se abată de la regula de drept comun din art. 326 procedura civilă;

Astfel că din cele espuse, o declarațiune de apel, în materie civilă, adresată direct judecătorului de pace, în contra unei cărți de judecată, trebuie să fie considerată ca nerăgulată făcut.

Pentru aceste considerente admite incidental etc

(ss) D. A. Donici, Al. Ion, I. Angelescu

**JURISPRUDENȚA STRAINĂ**

**CURTEA DE APEL DIN PARIS, SECȚIUNEA I**

Audiența din 27 Noiembrie 1896

Președinția D lui LEFEBVRE de VIEVILLE

Asigurare. — Incediū. — Imprudența sau negligența. — Margaritare aruncate în focul din sobă. — Compănie responsabilă.

Că să fie incendiu din punctul de vedere al asigurării, nu este necesar să existe combustivitate sau aprindere susceptibilă de a se propaga, este de ajuns ca focul să fi fost pus în mod accidental în contact cu obiectul asigurat și să fi exercitat din cauza acestui contact, acțiunea sa destructivă.

Poliza de asigurare are de obicei o garanțieză pe asigurătorului namabun contra faptelor de forță majoră și în contra consecințelor imprudenței sale sau a prepușilor săi, într'u stăd cât aceste fapte nu au o egușă voluntară.

În special, faptul de a fi pus bijuteriile — distruse în urmă de foc, — printr'echartii căzute sau aruncate din nebagare de seamă în sobă fchéménée, poate să constituie o imprudență sau o negligență, iar nu o culpă (faute) gravă suficientă pentru a apăra pe Compănia asigurătoare de obligațiunile sale.

Intr'o seară, d-ra Vuillaume, artistă la Opera Comică, era ocupată cu toaleta, când servitoarea

sa luă, din nebăgare de seamă, după cămin, împreună cu mai multe chărții netrebuitoare, două cercei de aur cu două mărgăritare mari, și le aruncă în foc. Cerceii au fost găsiți arși.

D-ra Vuillaume ceru de la Compania de asigurare «Aquila», la care asigurase acei cercei pentru suma de 4500 lei, să-i plătească această sumă. — Compania refuză.

În urma chemărei în judecată a Companiei, înaintea tribunalului Senei, acesta a pronunțat, în ziua de 10 Ianuarie 1895, următoarea sentință.

Tribunalul,

Având în vedere că prin polița cu data de 10 Octombrie 1890, având numărul 169,278, domnișoara Vuillaume, artistă lirică, a contractat la Compania de asigurare «Aquila», o asigurare în contra incendiului coprinzând mobilierul său și mai cu seamă bijuteriile sale;

Având în vedere că la 13 August 1894, către 10 ore seara, pe când domnișoara Vuillaume era ocupată cu toaleta sa, servitoarea sa, din nebăgare de seamă, a luat după cămin împreună cu mai multe chărții, o pereche cercei de aur, ornați cu mărgăritare mari, și i-a aruncat în focul din cămin, unde cerceii au fost găsiți arși;

Având în vedere că după estimățiunea experților aleși prin bună învoială, valoarea bijuteriilor distruse a fost fixată la suma de 4500 lei, dar că actualmente Compania Aquila refuză plata sinistrului ca neînrând în condițiunile asigurărei;

În drept:

Având în vedere că prin incendiu, în materie de asigurare, se înțelege orice distrugere cauzată în mod accidental prin acțiunea directă a focului, fără a se face vre-o distincțiune între diferitele moduri prin care obiectul astfel distrus a putut fi atins;

Că Compania susține: 1) că incendiul a fost voluntar; 2) că contractul de asigurare nu răspunde și de faptul de care este vorba aci, pentru că acest fapt n'a intrat nici o dată în prevederile părților;

Asupra primului mijloc:

Având în vedere că pentru ca un fapt să fie voluntar, trebuie ca autorul să fi avut intențiunea de a-l îndeplini; că este imposibil a se susține în speță, că incendiul a fost voluntar din partea servitoarei, pentru că din nebăgare de seamă sau din lipsă de atențiune, dinsa a luat împreună cu hărții devenite nefolositoare și pe care le arunca în foc, perechea de cercei ornate cu mărgăritare și care se găseau ascunși sub acele chărții; că dar aci este vorba de un incendiu prin imprudență iar nu de un incendiu voluntar;

Asupra comunei intențiuni a părților:

Având în vedere că dacă cazul special al unui obiect prețios căzut sau aruncat în focul din cămin nu a fost prevăzut a nime în polița de asigurare, este constant că în acest contract, intențiunea ambelor părți a fost, pentru asigurat, să prevadă, și pentru asigurator, să garanteze toate sinistrelle datorite, fie dintr'o cauză pur accidentală, fie din imprudența asiguratului sau a persoanelor din jurul său; că astfel domnișoara Vuillaume este întemeiată să reclame Companiei «Aquila» costul prejudiciului cauzat;

Pentru aceste motive,

Condamnă pe Compania Aquila să plătească domnișoarei Vuillaume suma de 4500 lei, cu dobânda legală din ziua cererii, și la cheltuieli de instanță.

Compania Aquila a făcut apel în contra acestei sentințe.

Curtea, după ce a ascultat pe d-l avocat Devin, pentru Compania, și pe d-l avocat Pannier, pentru d-ra Vuillaume, a hotărât astfel:

Curtea deliberând,

Considerând că pentru ca să existe incendiu din punctul de vedere al asigurărei nu este necesar ca să existe combustione sau aprindere (embrasement) susceptibilă de a se propaga; că este de ajuns ca focul să fi fost pus accidental în contact cu obiectul asigurat și să fi exercitat, din cauza acestui contact, acțiunea sa distructivă;

Că polița de asigurare are de obiect de a garanta pe asigurat nu numai în contra faptelor de forță majoră, ci și în contra consecințelor, imprudenței sale sau a prepușilor săi; că este de ajuns ca incendiul ce a cauzat dauna a cărei reparațiune Compania a garantat-o să nu aibă o cauză voluntară;

Că faptul de a fi pus mărgăritarele distruse de către foc în mijlocul unor chărții căzute sau aruncate din nebăgare de seamă în cămin, poate constitui o imprudență sau o neglijență, însă nu o culpă (faute) gravă, pentru a apăra pe Compania asigurătoare de obligațiunile sale;

Adoptând pe lângă acestea, motivele judecătorilor de la prima instanță;

Confirmă, etc.

Gazette des tribunaux.

## INFORMAȚIUNI

În fine cestiunea Ghenadie Petrescu s'a terminat. Sinodul, care în Maiu îl condamnase și îl caterisise din scaunul mitropolitan, a revenit asupra hotărârii sale, și astfel în ziua de 4 Decembrie, ziua sfintei mucenici Barbara, când drept credincioșii se bărburesc, adică se ung cu miere pe obraz, mult minunații episcopi și archiereii din sinod au uns și ei cu mierea ertării pe Ghenadie Petrescu întonând în cor «Dignus est reintrare» în pravoslavnică ceată a arhierieilor. Ghenadie satisfăcut, a demisionat.

Mulți se întrebau când prea sfinții din sinod au fost drepti judecători: În Maiu când au caterisit pe mitropolitul primat, sau în Decembrie când și-au retractat hotărârea ertându-l și reinstalându-l în drepturile sale? Noi cari ne-am exprimat atunci părerea în privința acestei judecări, și a modului cum ar trebui modificată compunerea sinodului, nu esitam a spune că și în Maiu ea și în Decembrie, prea sfinții au fost tot... călugări.

Afacerea Ghenadie se caracterizează minunat de bine prin vorba românească: *Uite popa nu e popa!*

Ajutorii de grefa după lângă tribunalele din județe au petționat la Camera ca să li se îmbunătățească soarta mărindu-li-se apunțamentele și asigurându-li-se și o gradățiune adică un fel de înaintare pe loc.

Această cerere fiind foarte justă vom reveni într'unul din numerile viitoare.